

**СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ**

СРП

**БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs**

Лош увод у преговоре, добар за штрајк
Време да учимо од наших ђака

Након последњих догађања и вишегодишње недомаћинско понашање ресорног Министарства просвете према установама образовања и запосленима у образовању којима је ово министарство послодавац, као и према корисницима услуга, првенствено студентима који обећање дато од министра, а утемељено на Закону, траже у нељудским условима, протестујући испред Владе Србије, на темпетатури тек неколико степени изнад нуле, незаштићени од кише и мраза, али одлучни да своје право изборе глађу, остајемо згрожени изјавама помоћника министра за високо образовање да се за решење тог проблема обрате тајкунима и/или влади УСА. А можда је то само господин Јауковић изјавио оно што његов шеф мисли.

Сада се на делу види колико коштају и до чега доводе (о)лако дата обећања о школаринама, о материјалном положају наставника, о одмрзавању плата, о рационализацији образовања, о отпремнинама... и многим другим проблемима које је министар прогласио решеним, а која су и даље отворена.

У време док министар заједно са председником државе, ректором највећег државног универзитета и другим, веома значајним људима из земље и иностранства говори на конференцијама посвећеним управо образовању и младима у предуниверзитетском сектору образовања, будућност ове земље - студенти заклоњени само најлоном провели су прву (да ли само прву?) ноћ испред Немањине 11. Уместо да реши проблем, министар им поручује, као уосталом и нама, да новца једноставно нема, а ми, уосталом као и он добро знамо да је новца могло бити да је његово распоређивање било другачије и праведније. Стога с правом министра питамо како је то могуће да има за студента Миладина, а да нема за студенте који су тренутно пред Немањиним. Зашто нема новца ни за отпремнине, ни за социјални програм? Зар ће и то министар финансирати из кредита, као да већ нисмо доста задужени. Чему служе демагошке приче о бољем материјалном положају, о већем улагању у образовање и науку кад смо неславни рекордери и по издвајању за образовање (са свега 3,3% БДП) и по издвајању за науку (са свега 0,3% БДП) и да ли министар и г-дин Јауковић, као уосталом и министар и потпредседник Владе, чије се име римује са „дерикожа“, сматрају да ће на тај начин зауставити „одлив мозга“. Зар они не виде да након овога нико ни остати неће, сем оних који и не буду могли отићи из „срећне земље Страдије“. А проценат високо образованих грађана, као услов изласка из беде и заосталости неопходан да се то и деси, остаће недосањан циљ, а можда чак и одржање садашњег нивоа високо образованих грађана Србије (срамотних 6%). Уосталом, кога је за то брига?

Након деценије и по сушних година од губитка власти, губитници су се вратили на велика врата и сада сматрају да им је све допуштено, заборављајући, при томе, да су управо због раскорака између обећања и чињења и прича о

социјалној земљи и социјалној правди и отишли са власти. Додуше невољно, али отишли и изгледа при томе ништа нису ни научили. А можда они и не цене редовне студенте и редовне поступке стицања звања, пошто је евидентно да се у поплави академских звања и докторских титула претерало и то на факултетима и универзитетима проблематичне стручности, као и што диспропорција између броја доктораната на државним универзитетима и појединим приватним универзитетима говори у прилог овој тврдњи. Не би ово било први пут на делу да се ради о освети лоших ђака и понављача, којима је, ето, дато да владају и одлучују, пошто су најбољи већ одавно напустили ову земљу и праве каријере негде тамо, далеко, на „трулом западу“. Тамо их, за разлику од овде, цене и плаћају, обезбеђујући им и услове за развој каријере и напредовање. То што смо ми платили њихово основно, средње и универзитетско образовање и то поклонили богатом западу, то доносиоце одлука не брине, јер они своје истомишљенике регрутују из неког другог миљеа и од људи другачијег вредносног кода. Очигледно је да би Домановић имао много инспирације да у овом времену опише у каквом се стању налазимо.

Апсолутно подржавамо студенте на протесту испред Владе Србије, као што и подсећамо да са овако неодговорном влашћу, њихов протест има врло мало шансе да успе, поготово ако их не подрже њихове колеге и друга јавност, и зато их молимо коленопреклоно да воде рачуна о свом здрављу и да дубоко процене вреди ли њихова жртва свега овога, јер „глувом је залуд шаптати“. А они који су хтели да чују, већ су чули њихову поруку. Што се тиче нас, њихових учитеља, које ових дана са свих страна по цеваницама ударају нижи чиновници Министарства оличени у једном броју директора, начелника школских управа, а да не поверујете, чак и обрачунских радника у тим школским управама, који преправљају ЦЕНУС-е и извршени рад неће да плате, поручујемо их и овим путем да нема потребе да нас они гурају у штрајк, већ да ћемо га сами знати и умети организовати, али по нашим правилима, а последице - нека се само присете последњег, јединог и правог великог штрајка, који је са политичке и јавне сцене ове земље одувао тадашњу власт. Нажалост, не и заувек. Вратили су се рециклирани, али са старим идејама, уверавајући нас при томе у вечну мудрост нашег народа, који је, између осталог, забележио и да „вук длаку мења, али ћуд никада“.

Београд, 30.11.2010.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС

